

Інформаційний бюлетень НС

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1149

23.03.2025 (136)

Виховання злого генія

Герхард Лаук

Частина 15

Я відвідую Хорватію

Війна спалахнула, коли колишні комуністичні режими-сателіти розпалися. Війна в Хорватії, зокрема, викликала великий ажітаж серед дисидентів по обидва боки колишньої залізної завіси. Добровольці прибували з багатьох країн. Було сформовано інтернаціональну бригаду. Її очолив місцевий герой війни, який кілька років жив і працював у Сполучених Штатах.

З юридичних причин наша американська база і американські громадяни на ній повинні були бути дуже обережними, щоб уникнути будь-якої участі в іноземній війні. Окрім журналістики, звісно.

Звичайно, я припустив, що він розмовляє англійською. Але при зустрічі з ним я зрозумів, що помилявся! Нам довелося спілкуватися через перекладача. Цей перекладач, однак, також не знав англійської. Він ледве говорив німецькою і користувався старим словником часів Другої світової війни.

Ми отримували військові репортажі і навіть відеоматеріали від цих добровольців. Ми публікували репортажі, а відеоматеріали передавали дружнім телеканалам.

Сюди входили розповіді про бойові дії з перших вуст. Також короткий опис понівеченого тіла на місці масового вбивства. Це видовище викликало у солдатів несамовиту лютість і сильне бажання напиться.

Якщо ви придивитесь до одного відеокліпу, то побачите, що танковий

снаряд, який ледь не влучив у оператора, ледь не влучив у нього! Там також була велика "пляма фарби". Насправді це були останки бідолахи, який підійшов надто близько до протитанкової міни.

Урядовий телеканал у нині розваленому Східному блоці, а саме в Угорщині, вирішив убити двох зайців одним пострілом. Якщо я правильно пам'ятаю, уряд все ще був формально "комуністичним"! Але на той час етнічна приналежність відігравала більшу роль, ніж ідеологія. Наче хтось колись вірив у комуністичну ідеологію.

Початковий план передбачав, що вони проведуть зі мною співбесіду на базі міжнародної бригади. Насправді ж планувався повноцінний військовий огляд. З маршируванням - переді мною як почесним гостем (!) - добре озброєних солдатів і навіть танків!

Затримка, спричинена державною бюрократією, зруйнувала цей план. Тижнем-двома раніше ми б змогли це зробити!

Крістіан Малкочі порадив мені літати тільки приватними авіалініями, а не державними. Вважалося, що перші будуть менш схильні до політичного тиску з метою перенаправлення мого комерційного літака в іншу країну, щоб захопити мене!

Коли я нарешті приїхав, то пішов прямо до центральної адміністративної будівлі бригади в столиці країни. Але її щойно зачинили.

В останню хвилину виникли політичні ускладнення. Комунізм справді вмирав, але він ще не був повністю мертвий і похований! Комуністична пропаганда змусила нервувати навіть новий антикомуністичний уряд. Він заборонив будь-які подібні вистави. Вона навіть розпустила інтернаціональну бригаду. Війна була більш-менш закінчена. Було оголошено перемир'я, і очікувалося, що мирні переговори незабаром приведуть до офіційного завершення війни.

Була певна плутанина і затримка, перш ніж контакт було відновлено і розроблено новий план.

Я використав цей час для тривалих піших прогулянок столицею нової країни. Це було прекрасне місто. Люди були дуже порядними. Повій для обслуговування військ НАТО доводилося завозити з інших країн. Незважаючи на свою бідність, місцеві жінки просто відмовлялися опускатися до такого. (Через війну податки становили 50%, пара взуття коштувала місячну зарплату).

Мій улюблений ресторан був захований у затопленому дворіку. До нього можна було дістатися непомітним тунелем крізь навколишні будівлі. Коли я запитав, чому так мало гостей, мені відповіли, що це тому, що ні в кого немає грошей, щоб поїсти поза домом. В останній вечір я віддав останню місцеву

валюту персоналу, включаючи офіціанток і кухарів. Коли я йшов, я озирнувся і побачив, що вони все ще стоять там. Вони махали мені на прощання з широкою посмішкою на обличчі.

Я зустрів свого старого друга. Він був офіцером бригади і досі з гордістю носив свою форму. Цей француз був трохи військовим авантюристом. Він був в Іраку і здійснив наліт на штаб-квартиру політичної поліції у Східному блоці. Його водій загинув на цій війні від розриву РПГ.

Він розповідав про свої пригоди, а також про пригоди інших членів бригади.

Один іноземний доброволець прибув на кордон без паспорта. Він пояснив прикордонникам, що хоче вступити до бригади і воювати за свою країну. Його єдиним посвідченням особи був членський квиток НСДАП/АО! Прикордонники визнали його і дозволили йому перетнути кордон.

Коли двоє добровольців без попередньої військової підготовки прибули до передового табору, їм дали по гвинтівці і сказали: У вас є півгодини, щоб навчитися нею користуватися. Саме в цей час ми очікуємо ворожої атаки.

Одне село було покинуте. Воно кишіло собаками, яких покинули господарі. Через кілька днів вони настільки зголодніли, що стали небезпечними. Нам довелося їх відстрілювати.

Ми стояли на важкому кулеметному посту на блокпосту. Було дуже спекотно. Хтось запропонував мені злетіти і пошукати прохолодних напоїв. За кілька миль я перетнув вершину пагорба. Під мною було море. Цивільні засмагали на пляжі, ніби війни не існувало. Я знайшов кілька безалкогольних напоїв і повернувся на блокпост. Коли я повернувся, то дізнався, що сталася перестрілка. Одного з наших хлопців поранили.

Ми думали поїхати на море. Але це було надто далеко. Крім того, дорожні карти були марні, бо на них не було позначено, які території окуповані якими арміями!

Я познайомився з пораненим чоловіком у Сполучених Штатах за кілька років до цього. На щастя, його поранення не було небезпечним для життя.

В результаті вийшло дві окремі серії зустрічей. Один набір був між мною та іноземною телевізійною командою. Вона включала в себе інтерв'ю на історичній пам'ятці. Друга серія зустрічей була між мною та окремими членами нині розформованого формування, включаючи його колишнього

командира. Висвітлення цієї другої серії зустрічей у ЗМІ було суворо заборонено!

Це також включало мій візит на передову, де миротворчі війська НАТО розділили дві протиборчі армії.

Мій друг-француз, офіцер, все ще мав при собі військовий квиток. Він міг провести нас куди завгодно. З жалем він зауважив, що незабаром це посвідчення стане непотрібним. У всякому разі, він провів нас повз останній військовий блокпост між столицею і лінією фронту, який пролягав через чимале за розмірами місто. Начальник місцевої поліції відвів нас до свого штабу.

Шеф показав на мене, а потім на вікно: *Чоловіка, який сидів у вашому кріслі, минулого місяця вбив снайпер. Куля влетіла в це вікно. Снайпер був у тих деревах.*

Він зазначив, що солдати противника, як правило, не вбивали міліціонерів, навіть тих, хто перебував на протилежному боці.

Потім запропонував взяти нас на фронт. Він застеріг нас, щоб ми уважно стежили за його стежкою. Хтось, хто зійшов з неї, нещодавно підірвався на міні. Стежка вела крізь дірки у високих садових стінах і зруйновані будинки. Я підібрав кілька осколків мінометної міни на пам'ять.

Зрештою, ми були за два кроки від останньої вузької ґрунтової дороги та паркану, які стояли між нами та ворожими територіями. По дорозі їхав бронетранспортер. Бліндаж і контрольно-пропускний пункт НАТО були всього за кілька метрів від нас. Все ще зайняті ворожі військові казарми були в полі зору.

Потім він відвіз нас додому, щоб познайомити зі своєю сім'єю. Ми пили домашній алкогольний напій, ймовірно, коньяк.

Його сім'я була чарівною. Було дивовижно бачити людей, які жили повсякденним життям прямо посеред поля бою. Він розповів нам, що тисячі (!) мінометних снарядів обрушилися на його місто лише за один місяць. Зруйновані будинки часто уособлювали ціле життя праці та мрій для їхніх власників.

Коли я від'їжджав, я подумав, що це була дуже цікава і корисна поїздка. Але я все ще був розчарований тим, що пропустив свій власний військовий парад!

За кілька годин після мого повернення додому мені зателефонували з "Лос-Анджелес Таймс" і запросили на інтерв'ю. Це інтерв'ю з'явилося на першій сторінці.

* * * * *

У 1995 році мені запропонували можливість, від якої я просто не міг відмовитися. Мої співробітники в Штатах працювали дуже добре, незважаючи на мою відсутність. Тож я провів у Європі більше часу, ніж планував спочатку.

Розділ сьомий

Моє викрадення

Співпраця з урядом США

Американські та іноземні урядовці дуже тісно співпрацювали протягом тривалого періоду часу. Їхньою метою було обійти Першу поправку. Вони хотіли нейтралізувати американського дисидента, а саме мене, який став для них скалкою в оці.

У мене є тисячі сторінок німецьких урядових документів, щоб довести це. Я вважаю, що є достатньо доказів для офіційного розслідування. Але я не затаюю подих.

Я пояснював це офіційному представнику Державного департаменту США віч-на-віч: *Ми навіть знаємо імена принаймні деяких американських чиновників, причетних до цього: Якщо ви лягаєте в ліжко з ворогами свободи слова, ми рано чи пізно про це дізнаємося. Вони все документують. Рано чи пізно хтось зливає це нам. Наш рух опору не зміг би проіснувати так довго, якби у нас не було друзів у владі.* - Чиновник виглядав стурбованим!

Йдеться не про мене чи мої переконання. Йдеться про право кожного громадянина США практикувати свободу слова тут, в Америці, без того, щоб іноземний уряд претендував на юрисдикцію. І без того, щоб американські урядовці спускали це з рук. Навіть допомагаючи цьому!

Примітка: Німеччина та Франція публічно заявили про свою юрисдикцію над американськими веб-сайтами на тій підставі, що вони є "доступними" в їхніх країнах!

Це загроза для всіх нас!

Американські телефони прослуховуються іноземним

урядом

Політична поліція Німеччини хотіла прослуховувати наші телефонні лінії в США.

Вона звернулася до партнера цього режиму - американського ЦРУ, але отримала відмову. Тоді вона звернулася до партнера з Овального кабінету США з проханням втрутитися від її імені. Це прохання було задоволено. Їхній розвідці було наказано співпрацювати.

Але такого ще ніхто не робив! Була ще проблема з технологією. Навіть коли цю технічну проблему було вирішено, вони могли прослуховувати лише дві наші лінії в будь-який момент часу. Через кілька місяців це спостереження було припинено. Результати були надто мізерними. Озираючись назад, я думаю, що ми повинні були використовувати його більше, ніж ми це зробили.

Звичайно, ми завжди виходили з припущення, що наші телефони прослуховуються. І ця інформація врешті-решт потрапляла до іноземних урядів.

Все вищесказане підтвердилося, коли ми отримали велику кількість урядової документації. Серед них були стенограми моєї телефонної розмови, яку насправді прослуховували.

Порівнюючи дати, очевидно, що це призвело до видачі ордеру на мій арешт. Іноземний уряд вважав, що мій приїзд до Європи був неминучим. Насправді це була неправдива інформація, навмисно викладена в розмові по лінії, яка, як ми знали, прослуховувалася.

На той час, коли я приїхав до Європи наступного року, термін дії цього ордеру вже закінчився. Потрібен був новий ордер. Про це свідчать дати на обох ордерах.

NSDAP/АО є найбільшим у світі постачальником націонал-соціалістичної пропаганди!

**Друковані та онлайн-періодичні видання багатьма мовами
Сотні книг багатьма мовами
Сотні веб-сайтів багатьма мовами**

